

Cardedeu

L'ajuntament reclama per segona vegada l'annexió de la propietat de Vilalba

Pere COMAS

L'ajuntament de Cardedeu, a la sessió plenària celebrada el dia 10 d'octubre del 1986, va acordar sol·licitar de la Conselleria de Governació de la Generalitat la revisió de la línia del terminal de Cardedeu amb la Roca, a fi que la propietat de Vilalba passés a formar part del terme municipal de Cardedeu.

Aquest acord fou enviat acompanyat per un informe amb els plànols, i anava signat pels tretze regidors de l'ajuntament, per cinc ex-alcaldes i per cardedeuencs coneguts del problema, i fou dirigit a la Conselleria de Governació. Després de més de tres anys, no s'ha tingut cap notícia de la sol·licitud. Però, si fins ara l'enclavament de Vilalba, amb una sola mansió, amb una sola família, i amb menys població per km² que el Pla de la Calma, per esmentar un exemple, i sense cap comunicació que no passi pel terme de Cardedeu, no ocasionava cap mena de problema, d'ara en endavant en podria produir molts, puix s'havia projectat un pla parcial que, a espatlles de Cardedeu, projectava la construcció d'un camp de golf, amb les seves edificacions complementàries i alguns centenars d'habitatges d'alt standing, tot aïllat de Cardedeu, com si també s'hi volgués projectar una muralla xinesa, paral·lela a la via del ferrocarril.

Nova reclamació

Per això, l'ajuntament de Car-

dedeu a la sessió celebrada el dia 23 de gener, va tornar a repetir la sol·licitud, demanant amb la unanimitat dels seus tretze regidors, que la línia de terme de Cardedeu amb la Roca sigui modificada i traslladada al torrent de Vilalba i que, per tant, l'encaix de la propietat de Vilalba, que arriba fins el pont del ferrocarril sobre la Riera i resta a 50 m. de les cases de la carretera, sigui annexionada al terme municipal de Cardedeu, on sempre havia pertangut, fins a principis del segle XIX, quan el masover de Vilalba es va independitzar per a constituir un municipi propi, amb un sol veí, la seva família i els mossos.

Aquest acord ha estat sotmès a informació pública, restant exposat al plafó municipal durant seixanta dies. Mentrestant hi ha hagut contactes entre els ajuntaments de la Roca i de Cardedeu, amb els propietaris de la finca, amb advocats municipalistes i amb els arquitectes municipals i els realitzadors del projecte, a fi d'intentar una solució que faci possible que el futur camp de golf de la propietat de Vilalba no sigui un programa tancat per a Cardedeu, sinó que sigui elaborat de comú acord, entre la propietat i els municipis de Cardedeu i de la Roca.

Un fet consumat

A desgrat que el pla parcial de Vilalba encara tardarà a ésser aprovat pels organismes competents, com a preludi de les moltes iniciatives que es volen portar a

cap a la finca, ja s'ha portat a cap el primer capgirament: la desaparició del camí veïnal que de Cardedeu menava a Santa Agnès i la Roca, passant per terres de Vilalba, i que, fins l'any 1952, era l'única comunicació de la vila amb les masies del seu terme, com són les de Can Ribalta, can Eres

Nou, can Eres Vell i can Sila, emplaçades al sud de l'encaix.

Primer el camí va ésser llaurat discretament, per tal que no es copsés el propòsit; i darrerament ha desaparegut, llaurat i sembrat, com els camps d'ambdós costats, en una longitud de 350 m., i tancat amb pedres per tal que

ningú no s'atreveixi a tornar-lo a obrir.

Es tracta d'un camí tradicional que ja figura en els plànols més antics, en el cadastre del 1863 i en el del 1945, en els plànols del "Instituto Geográfico y Catastral", dels anys 1929 i del 1951, i en el plànol de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, de l'any 1970.

Mort d'un Granoller en defensa de la llengua catalana

La llengua que hem portat sempre ha estat catalana. És una llengua que ha estat sempre catalana. És una llengua que ha estat sempre catalana.

El dia 15 de març de 1990, a les 12 hores, ha mort el senyor Joan Maria de Vilalba, de 101 anys d'edat. Va morir a la seva casa de Vilalba, a Cardedeu.

Xerrada-col·loqui sobre dona i treball, a Mollet

Redacció

Divendres passat es va fer a la sala la Marineta una xerrada-col·loqui sobre el tema Dona i treball, organitzada per l'ajuntament de Mollet amb motiu del dia de la Dona treballadora. L'acte va comptar amb l'assistència de Maravillas Rojo, subdirectora de l'INEM de Barcelona i Mre Jesús Bono i Carme Segarra del Centre de Formació Ocupacional de Zona Franca i de CCOO respectivament. Durant la xerrada es va constatar la desigualtat entre la dona i l'home que existeix avui dia encara.

FOTO: P. SEGURA

Defunció d'una catalana de 101 anys

Sempre trobem difícil plasmar adequadament el tarannà de la persona que hem conegut al llarg dels anys. També ens fa difícil fer-ne els elogis que indubtablement podem atribuir-li segurament, avui, mereix Maria Coma i Tubau, qui el passat dijous, 8 de març a l'església romànica de Sant Fèlix de Canovelles, els familiars i les nombroses amistats l'acomiadaren en el seu repòs etern.

La senyora Maria, en els seus 101 anys de vida, ens demostrà ésser una d'aquelles dones catalanes d'un ferm tremp humà, senzill i de caràcter exemplar demostrat de forma afable i silenciosament.

Nasqué a la població de Querol, de la comarca del Ripollès, on passà la infantesa en el món feréstec, bucòlic i muntanyenc d'ara fa un centenar d'anys.

Va casar-se amb Antoni Puig i Plancheria que es dedicava a la pastura de bestiar. Motivats pel futur del fill decidiren emigrar de les terres properes a Núria i per allà els anys vint s'instal·laren de masovers prop del bosc d'en Comas. Amb la lluita i esforços esmerçats aconseguiren que el seu fill Donat, estudiés al Col·legi de Segona Ensenyança i en sorgís un català de "lletra", somni d'aquella jove neteta de pagès que ha fruit i

viscut de prop el desenvolupament social i cultural no solament del fill, sinó també del nét i del besnét.

La senyora Maria augmentà la família en una filla, la pubilla de Can Vacca, la Paquita, qui es casà amb en Donat Puig, qui durant anys i anys s'ha dedicat a l'ensenyança i, en les hores de lleure, a cultivar l'art pictòric i el desenvolupament associatiu de Granollers, com l'activitat a la Creu Roja del nét i les primícies periodístiques del besnét al nostre setmanari granollerí "Plaça Gran".

Rebin els familiars la condolença per la mort de la senyora Maria que descansa el seu ben guanyat repòs etern.